

a falon és a szertárszekrényen
át berohan a kutyája. Kint az udvaron
a mázsa boldogan együtt
röpköd a verebekkel. Halandóság,
segítség, kiáltja a tanár, felszikkolnak
a konnektorok, fölhangzik
az előcsengetés, és a hangos-
bemondón az igazgató
úttörők nevét sorolja.
Áll a rend. De még sejtelve
sincs, hol a helye.

Ökördy Kornél

EGY LÁNYNAK

Látszik még az a csúnya seb,
ráfázol vele jól, hisz ki nyomulna így –
holtbiztos pasik is hamar
rájönnek, rizikós vagy (deviáns talán).
A hősín bőr retikül gyanánt
megnyílt, és kilesik torz zugehörtjeid –
nem kérdik (nem is érdekes),
konkrétan mi miatt volt az egész dolog...
Szép lett volna, ha „jól” sül el,
zártosztályra kerül húgod, anyád kimúl,
meggyászolna az ELTE is
és minden szeretőd, még ha nem is szeret.
Szégyellem magam (érted ezt?) –
rágódom, mi a szósz gyúrt le ilyen nagyon:
unnád már a banánt velünk,
depresszív szerelem, seggfej az ő... vagy én?
Több volt, mint butaság, tudom.
Fájt biztos... meg a vér... bús agyad őrzi még
bőröd halk ropogásait –
éppúgy hallgatom én zagyva fejemben az
elfojtott lihegést, pedig
régem volt, valamely tábori éjszakán.
Szégyellem magam érte, bár
nincsen rá okom, és most kinevetsz: ugyan,
bolhából elefánt minek?
Mégis, férfi vagyok, s hajt az önérzetem:
válladról lesöpörsz? – na nem,
inkább bűnbakod és bajt okozód legyek...

Lüktet még a sebed, tehát
élsz, megvagy, te bolond, hála az égnek – ez
nem volt más, csak a piszkozat:
érned kell neked is, hogy komolyan vegyed.
Kertjéből egyelőre hát
száműzött a halál, s évekig itt maradsz.

ÉVFORDULÓRA

Ez volt szerelmünk... hangtalan izgalom
sötét szobákban, téves idézetek
a Nagybetűs Élet szabályzó
könyveiből, poharak színültig.

Sírtál, pedig már ágyba cibáltalak,
csókomra vágytál, s pénzzel etettelek;
vér és arany híján a rítus:
városi séta kifulladásig.

Ritkább közelség, néha talán harag:
számíthat ez most? – (egy nap az évbe') nem.
Ünnepre érkeztünk, kimosdva –
régirutin, hogy e randi jó lesz.

Holdtölte, mint akkor... nesze három év.
Holdabb vagy annál, hogy legyen ötven is.
Fizettem egy rózsát: ne vess.
Csúnya virág. Kinevetsz miatta.

Ez lesz szerelmünk, állok elébe még –
más tartogasson Maeoni kürtöket...
(Ezt kurziválnom kéne, mindegy.
Berzsenyiért sohasem rajongtál.)